

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาปฏิบัติการ (operational study) โดยศึกษาประสิทธิผลการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด ในผู้ป่วยที่มาใช้บริการในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม โรงพยาบาลลำปาง

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยที่ได้รับการใส่ท่อช่วยหายใจทางปากและมาใช้บริการในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม โรงพยาบาลลำปาง แบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มาใช้บริการก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด ในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม โรงพยาบาลลำปาง ระหว่างเดือนเมษายน ถึงเดือนมิถุนายน 2552 จำนวน 101 คน และกลุ่มตัวอย่างที่มาใช้บริการระหว่างมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอดในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม โรงพยาบาลลำปาง ระหว่างเดือนกรกฎาคม 2552 ถึงเดือนกันยายน 2552 จำนวน 92 คน ดำเนินการศึกษาตามกรอบแนวคิดของสภาวิชาการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1999)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ มี 2 ประเภท คือ

1. เครื่องมือดำเนินการศึกษา ได้แก่ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอดของโรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก (2549) ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาในขั้นตอนพัฒนาแนวปฏิบัติทางคลินิกมาแล้วและผ่านการตรวจสอบความเชื่อมั่นโดยผู้ศึกษานำไปทดลองใช้ในหน่วยงานกับผู้ป่วยที่ใส่ท่อช่วยหายใจทางปากทุกรายเป็นเวลา 1 สัปดาห์ เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ก่อนนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้

2. แบบบันทึกปฏิบัติการเกิดต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด ประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไปและผลลัพธ์ คือ อุบัติการณ์การเกิดต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด

การศึกษานี้ผู้ศึกษาเป็นผู้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างที่มารับบริการก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอดในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม โรงพยาบาลลำปาง โดยรวบรวมผลลัพธ์อุบัติการณ์การเกิดต่อช่วยหายใจเฉือนหลอดในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรมย้อนหลัง 3 เดือน ในกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน 101 คน จากรายงานอุบัติการณ์การเกิดต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด และกลุ่มตัวอย่างที่มารับบริการระหว่างมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอดในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม โรงพยาบาลลำปาง โดยรวบรวมผลลัพธ์อุบัติการณ์การเกิดต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด เป็นเวลา 3 เดือนในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 92 คน โดยใช้แบบบันทึกอุบัติการณ์การเกิดต่อช่วยหายใจเฉือนหลอดที่ผู้ศึกษาสร้างเองและนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติ

ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มาใช้บริการก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอดในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม มีอุบัติการณ์การเกิดต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด 32.76 ครั้งต่อ 1000 วันคาต่อช่วยหายใจ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มาใช้บริการระหว่างมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอดในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม มีอุบัติการณ์การเกิดต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด 17.31 ครั้งต่อ 1000 วันคาต่อช่วยหายใจ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด ควรมีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพราะจะทำให้ได้หลักฐานเชิงประจักษ์ที่ทันสมัย
2. การนำแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอด ไปใช้ให้เกิดผลลัพธ์ที่ดี ควรมีการให้ความรู้แก่บุคลากรเกี่ยวกับการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ในหน่วยงานอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ควรมีการประเมินผลการใช้แนวปฏิบัติเป็นระยะ เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมและให้เกิดการปฏิบัติที่ยั่งยืน
3. ควรมีการฝึกทักษะในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปสู่การปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญและนำกลยุทธ์ที่ใช้ได้ผลดีมาปฏิบัติ
4. ควรมีการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉือนหลอดเสนอแก่ผู้บริหารเพื่อพิจารณานำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพการดูแลผู้ป่วยและเผยแพร่แนวปฏิบัติไปยังหน่วยงานอื่น เพื่อให้มีการปฏิบัติที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาระยะยาวต่อไปเพื่อดูความยั่งยืนของการปฏิบัติตามแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉื่อยหลุด
2. ควรมีการศึกษาความพึงพอใจของพยาบาลผู้ใช้แนวปฏิบัติสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉื่อยหลุด ซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่ได้กำหนดไว้ในแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการป้องกันต่อช่วยหายใจเฉื่อยหลุด